

ЧАСТИНА ПЕРША

Усе починається з «форда», що піднімається вузькою дорогою на малих оборотах, гул над жимолостю згущує серпневе повітря. Дівчата на задньому сидінні тримаються за руки, вікна авто опущені, що дозволяє ночі проникати всередину. Грає радіо, аж доки водій, несподівано розсердившись, різко вимикає його.

Вони перелазять через ворота, на яких досі висять рідвяні вогні. Спершу зустрічаються з німою тишею будиночка сторожа; той дрімає на дивані, його босі ноги притулені одна до одної, неначе батони. Його дівчина у ванній кімнаті стирає нечіткі дуги косметики з очей.

Наступний — головний дім, де вони налякали жінку, що читала в спальні для гостей. На тумбочці в склянці тремтіла вода. Жінка у вологих від поту бавовняних кальсонах. Її п'ятирічний син поруч з нею нишком бурмотів якісь нісенітниці, лише щоб не спати.

Вони загнали всіх до вітальні. Мить, коли налякані люди розуміли солодку повсякденність своїх життів, — ковток апельсинового соку зранку, різкий поворот на велосипеді, — вже минула. Їхні обличчя змінилися, неначе відкрилася завіса; розімкнулася потойбіч очей.

Я так часто уявляла собі ту ніч. Темна гірська дорога, похмуре море. Жінка звалилася на нічний газон. І хоч за

багато років подробиці стерлися з пам'яті, нарощуючи шар за шаром, коли я почула, як близько півночі відмикається замок, це було перше, про що я подумала.

Незнайомець на порозі.

Я зачекала на звук, щоб виявити його джерело. Сусідська дитина товче по сміттевому баку на тротуарі. Олень проривається крізь кущ. Це все, чим може бути, казала я собі, це далеке деренчання в іншій частині будинку, і намагалась уявити, яким безневинним знову буде здаватися простір при денному світлі, яким спокійним і безпечним.

Але шум тривав, різко вриваючись до реального світу. З іншої кімнати долинав сміх. Голоси. *Двигтіння* холодильника. Я хапалася за пояснення, але на думку спало лише найгірше. Зрештою, так і мало все закінчитися. Загнана в пастку в чужому будинку, серед фактів і звичок життя когось іншого. Мої голі ноги, пописані варикозними венами, — якою слабкою я б здавалася, якби вони зайшли до мене, жінка середнього віку метушиться по кутках.

Я лежала в ліжку, затамувавши подих, пильно дивлячись на зачинені двері. Чекаючи непроханих гостей, жахи, які я уявляла, набували людської подобі і заповнювали кімнату — як я розуміла, героїв серед них не буде. Лише незрозумілий страх перед фізичним болем, який мені, мабуть, доведеться вистраждати. Я не намагатимусь тікати.

Я встала з ліжка лише після того, як почула дівочий голос. Високий і безневинний. Однак то не сильно втішало — це була Сюзен та інші дівчата, але від того нікому не стало легше.

Я жила в чужому будинку. За вікном похмурі густі приморські кипариси, петля з солоного повітря. Я харчувалася необдуманно, як у дитинстві — жадібно ковтала спагеті, затерте сиром. У горлі пощипувала содова. Я поливала

кімнатні рослини Дена один раз на тиждень, переносючи кожную до ванної кімнати, стромляла кожен горщик під кран, аж доки ґрунт добре зволожиться. Не раз я струшувала відмерле листя у ванну.

Спадщину, яку я отримала з фільмів своєї бабусі — її багатогодинні усмішки, невідступні усмішки на плівку, її шапка охайно зачесаних кучерів, — розтратила ще десять років тому. Я посідала проміжне місце в житті інших людей, працюючи доглядальницею з проживанням. Удосконалювала свою благородну непомітність носінням нежіночного одягу, зберіганням на обличчі приємного, нечіткого виразу садової статуї. Саме приємність і була важливою, оскільки магічний трюк з невидимістю був можливим, лише коли здавалося, що все так, як і має бути. Неначе це було те, чого я теж хотіла. У мене були різні підопічні. Дитина з особливими потребами, яка боялась електричних розеток і світлофорів. Старша жінка, що дивилася ток-шоу в той час, як я відраховувала їй пігулки на блюдці, блідо-рожеві капсули, схожі на дрібненькі цукерки.

Коли я втратила останню роботу, а іншої ще не знайшла, Ден запропонував свій будинок для відпочинку — доброзичливий жест давнього друга — начебто таким чином я зроблю йому послугу. Світло ліхтарів заповнювало кімнати розмитим мороком, як в акваріумі, дерев'яна частина будинку роздувалась і набухала від вологи. Будинок неначе дихав.

Пляж не мав популярності. Надто холодно, не було устриць. Уздовж єдиної дороги через місто тягнулися ряди трейлерів, розміщені розтягненими партіями, — флюгери скрипіли під час вітру, ганки огорожені побіленими буйками і рятівними колами, оздобленням бідних людей. Іноді я курила трішки опушену пікантну марихуану від колишнього господаря, а тоді йшла до магазину в місто. Завдання, яке я могла виконувати так само умовно, як мити посуд. Він міг бути чистий, а міг бути брудний, і така

варіативність мені подобалося, оскільки так урізноманітнювались мої дні.

Я рідко бачила кого-небудь надворі. Єдині підлітки в місті, здавалось, повбивали себе жахливо жорстокими способами — я чула про пікани, що зіткнулись о другій годині ночі, про ночівлю в гаражі-автофургоні, яка закінчилась отруєнням чадним газом, про мертвого футбольного захисника. Я не знала, чи цю проблему породжувало заміське життя, надлишок часу, нудьга, транспортні засоби для розваг, чи, можливо, це була проблема всієї Каліфорнії, схильність до легковажного неоправданого ризику і дурнувятих кіношних трюків.

В океан я взагалі не заходила. Офіціантка в кав'ярні сказала, що це нерестовище великих білих акул.

З яскраво освітленої кухні вони дивилися на мене, неначе єноти зі звалища. Дівчина скрикнула. Хлопець став на повний зріст. Їх було лише двоє. Моє серце неймовірно шаленіло, але вони були такі юні — я вирішила, що це місцеві увірвалися на дачу. Я не помру.

— Якого біса? — хлопець поставив пляшку з пивом на стіл. Дівчина притулилася до нього. Хлопцеві на вигляд було близько двадцяти. Він був одягнений у шорти з накладними кишенями і високі білі шкарпетки. Під борідкою ховалися рожеві вугрі. Але дівчина була зовсім крихітка. П'ятнадцять, шістнадцять, її бліді ноги мали синюватий відтінок.

Я намагалася зібрати всю відвагу, хапаючись за поділ своєї довгої футболки. Коли я сказала, що зателефоную копам, хлопець фиркнув.

— Уперед, — він обійняв дівчину ще міцніше. — Зателефонуйте копам. Знаєте що? — він витяг свій мобільний. — Чорт забирай, та я сам їм зараз зателефоную.

Частина страху, яку я тримала у грудях, раптом розчинилася.